

VUOSAARI

21

NORDSJÖ

**KLOCKRIKE-
TEATERN**

**SUOMEN
VALO
KUVA
TAITEEN
MUSEO**

**KOM
TEATTERI**

Vuosaari 21

Hyvän elämän jäljillä

Mitä on hyvä elämä sinulle, minulle, meille? Kenen hyvä on tärkein?

Vad är det goda livet för dej, för mej, för oss? Vems välmående är viktigast?

What does a good life mean to you, me, us? Whose good is the most important?

Milline on hea elu sulle, mulle, meile? Kelle hea on üle kõige?

Но что такое хорошая жизнь для тебя, меня, для нас? Чье благо важнее всего?

Was bedeutet gutes Leben für Dich, mich und uns? Wessen gut ist am wichtigsten?

Que significa buena vida para tí, para mí y para nosotros? El bienestar de quién es lo más importante?

C'est quoi la bonne vie pour toi, pour moi et pour nous? Le bien-être de qui est le plus importante?

O que é uma vida boa pra você, pra mim, pra nós? O bem estar de quem é o mais importante?

مهالام يواو! اعيم ج انلو يل، كئل قنسنلاب تديجلا ةايحل ايه ام

Vuosaari 21 -yhteisötaidehankkeemme rantautui eri puolille Vuosaarta vuonna 2016. Me kolme toimijaa, Klockriketeatern, KOM-teatteri ja Suomen valokuvataiteen museo, lähdimme seinämme suojista uudelle maaperälle tutkailemaan uteliaina, minkälaista olisi taiteen tekeminen yhdessä paikallisten kanssa, heidän lähtökohdistaan käsin.

Asetuimme pikku hiljaa lähes 40 000 asukkaan Vuosaareen ja toteutimme erilaisia projekteja ja tapahtumia välillä yhdessä, välillä erikseen. Matkallamme meille tulivat tutuiksi niin Kangaslammien rannat, Ilveskorven puiston puut, Aurinkolahden aallot, kalalokit, kulkijat ja istujat, vanhat, nuoret, pienet ja suuret vuosaarelaiset, vene- ja terassitalot, kauppakeskukset, urheilukenttä ja työmaa kuin pohjanlepäkot, vesisiipat, erilaiset hauraat, hikoilevat, hengittävät, juurtuvat ja hajoavat.

Yhdessä asukkaiden ja toimijoiden kanssa järjestimme näiden kuuden vuoden aikana työpajoja, näyttelyitä, taidepolkuja, esityksiä, keskusteluja ja haastatteluja. Koputimme lukuisiin oviin, jotka meille myös avattiin. Asetuimme aina sinne, missä ihmiset liikkuvat ja kohtasimme toinen toisemme. Koimme uskomatonta vieraanvaraisuutta.

Projektin lähestyessä loppuaan työtämme Vuosaareessa alkoi johtaa kysymys *mitä on hyvä elämä?* Kysyimme tätä asukkailta eri kaupunginosatapahtumissa, asukkaiden olohuoneissa, kaduilla, puistoissa ja kapakassa. Käsissäsi oleva Vuosaari 21 -julkaisu on yksi keino hahmottaa vastausten kirjoa. Runsaan kuva- ja tekstimateriaalin pohjalta syntyi myös Vuosaari 21 -syysfestivaali, jossa asukkaiden tarinat levittäytyivät Vuosaaren ympäristöön syksyn 2021 aikana.

Tässä julkaisussa kerromme laajan yhteisötaidehankkeemme vaiheista monesta eri näkökulmasta. Paljon jää myös kertomatta. Olennaisinta tässä kaikessa on ollut se valtava voima ja kauneus, joka välittyy ihmisten ja muiden olevaisten kohdatessa, heidän tullessaan kuulluiksi ja nähyiksi kaikkine kokemuksineen ja ajatuksineen – ja kuinka näistä kohtaamisista syntyy taidetta.

Haluamme kiittää lämpimästi kaikkia vuosaarelaisia, joiden kanssa olemme saaneet työskennellä vuosien varrella! Kiitos, kun kohtasitte meidät, avasitte ovenne ja elämänne meille ja teitte kanssamme taidetta!

Notka Calle Ana Maria Ada Lauri Anja Sär
Lisa Ann Julia Kiemi Jada K. Rosa Maria Kerttu H. Pan H.

Nyfiikenhet var drivkraften då Klockriketeatern, KOM-teatern och Finlands fotografiska museum år 2016 började utforska möjligheterna att skapa konst tillsammans med nordsjöbor och lokala aktörer – med utgångspunkt i deras verklighet. Projektet Nordsjö 21 ledde bland annat till utställningar, konststigar, workshops, föreställningar, intervjuer, samtal och möten. Under resans gång kom både området och dess invånare att bli oss viktiga och kära. Vi upplevde en otrolig gästvänlighet.

Nu, när projektet närmar sej sitt slut, har en stor del av vår verksamhet kretsat kring frågan: *Vad är ett gott liv?* Publikationen du håller i din hand samlar ihop en del av de svar men också följdfrågor som har väckts under arbetets gång. Utgående från det material vi har samlat in föddes också en höstfestival, en konstnärlig helhet som under olika evenemang runt om i Nordsjö hösten 2021 presenterar invånarnas tankar kring ett gott liv.

I den här tidningen presenterar vi vårt breda samhällskonstnärliga projekt ur olika synvinklar. Mycket förblir också osagt. Det mest väsentliga, enligt oss, är den oerhörda kraft och skönhet som finns i mötet mellan människor och andra levande, som får bli sedda och hörda – och hur konsten uppstår i dessa möten.

Vi vill rikta ett varmt tack till alla nordsjöbor som vi har haft äran att samarbeta med under årens lopp. Tack för att ni mötte oss, öppnade era dörrar och era liv för oss. Tack för att ni ville skapa konst tillsammans med oss!

Eralp Kahiaoglu

Driven by curiosity, Klockriketeatern, KOM theater and the Finnish Museum of Photography started exploring the possibilities of making art together with local people and organizations in Vuosaari, based on their reality. Since the project started back in 2018, we have created and curated exhibitions, art walks, workshops, performances, interviews, discussions and all kinds of meetings. During these years, we got to know and love the area and its inhabitants. We were treated with great generosity and hospitality.

Now that the project is approaching its end, a big part of our work has focused around the question: *What is a good life?* The publication you are holding gathers some of the answers and further questions that have risen during our time together. Based on the material from the locals, an idea of an art festival started to emerge. During the fall of 2021 we present different events around the Vuosaari area, where the inhabitants' thoughts about a good life are explored from different angles.

In this magazine we present our broad and multifaceted project around community art. And at the same time, a lot of what we've done and experienced simply can't fit on these pages. Most importantly, we want to highlight the enormous power and beauty that rises from different people and other living things coming together, being seen and heard. It is in these moments that art is created.

From the bottom of our hearts, we want to thank all the people in Vuosaari we've had the privilege of working with. Thank you for opening your doors and your hearts. Thank you for making art together with us!

Kastehelmi Korpijaakko

Vuosaari eilen ja tänään

Onko mahdollista palata menneisyyteen, entä haluaako siihen edes palata? Oliko ennen parempi kuin nyt vai juuri toisinpäin? Hyvä elämä koostuu erilaisista elementeistä eikä tasapainoa ole aina helppo löytää. Ilman muutosta elämä pysähtyisi. Olisi vain vallitseva tila, joka vaatisi pysymään paikalla, hiljaa ja liikkumatta.

Miltä Vuosaari näytti viime vuosituhanella ennen kuin Aurinkolahti rakennettiin ja metrosta oli vasta tolppien varaan rakentuvan sillanmyötä syntyvä aavistus? Silloin hiekkalaatikolla leikkivät lapset ovat jo aikuisia ja hiekkatiet on kuorrutettu asfaltilla. Luonnontila on väistynyt ihmisen tieltä, mutta Lillkallvikinpuiston joonialainen pylväikkö loistaa kirkkautaan ja metrolla pääsee hetkessä Helsingin ytimeen.

Kuvaparit

Kari ja Tuija Mod:
Aurinkolahden kalliot
1999 ja 2018

Matti Pöhö:
Vuosaaren metrosilta
1994 ja 2008

Syksyllä 2018 etsimme kotialbumeista kuvia, jotka kertovat Vuosaaren lähihistoriasta. Kuvat toimivat lähtökohdانا uudemille kuville, jotka kertovat muutoksesta. Vuosaari eilen ja tänään -kuvaparit esitettiin Vuosaaren Valojuhlissa 17.11.2018, missä valokuvaesitys pohjoisen ostoskeskuksen tyhjän liiketilan ikkunassa herätti paljon keskustelua Vuosaaren kokemista muutoksista.

Kuvaparit

- Juhani Greinert: Porslahti
- Kari ja Tuija Mod:
Lillkalvinkipuisto 1999 ja 2018
Heteniyntyntie 3, hiekkalaatikko 1985 & 2018
- Simo Rista: Terrassitaloja, 1970,
Helsingin kaupunginmuseon kokoelmat.
- Tiina Hyvönen: Terrassitaloja, 2018.

Päähenkilöt

Täällä mä istun. Aina. Tää lampi on mun olohuone. Mä oon tän lammen talkkari. Tai oikeastaan koko pohjoisen Vuosaaren. Mutta täällä siis istun, Kangaslammen laiturilla. Tai no istun ja istun, mähän oon oikeasti fiktiota. Tai no osittain kyllä faktaakin. Mitä nyt on fakta, mitä fiktio? Tulkintakysymyksiä.

Julia ja Malla kävi täällä juttelemassa ja sano et kyse oli taideprojektista ja ne halus kuulla meidän keloja hyvästä elämästä ja elämästä ylipäättään. Me toivotettiin ne tervetulleiks, niinku kaikki, jos ne vaan käyttäytyy asiallisesti ja ystävällisesti. Ainoo on noi huumehörhöt, niitä me ei kattella, siinä kulkee raja. Vaikka me ollaan ystävällisiä kaikille, niin meihin suhtaudutaan välillä nihkeesti. Jotkut halus et me oltais jossain muualla kuin tässä laiturilla. Poissa silmistä, poissa mielestä.

No mutta, tosta mun fiktiivisyydestä. Tytöt haastatteli meitä, kuunteli tarkkaan, mut ei äänittänyt, ne ajatteli, et ois liian tungettelevaa tulla laitteen kanssa kyselemään. Sit niiden kaverin piti alkaa kirjoittaa käsistä niin se panikoi ettei voi pelkkien muistiinpanojen valossa kirjoittaa mitään dokumentaarista juttua, et se ei löytäis oikeita ääniä ja jotain muuta kitinää. Siinä vaiheessa astuin kuvioihin mä, maagista realismia edustava hahmo, joka on lainaillu ominaisuuksia muutamilta hyvinkin faktuaalisilta hahmoilta. Joku vois sanoa, et oon syrjäytynyt surkimus, rahat on raukka, pohjalle pudonnu, mut omasta mielestäni mä oon kyllä valinnu tän, oon enimmäkseen onnellinen, oravanpyörästä irti päässyt olento. Mut eipä musta sen enempää, puhutaan meistä, lammen jengistä.

Aikasemmassa elämässä me ollaan tehty vaikka mitä. Sami oli bändihommista, iso stara, Ana rakensi hometaloja ympäri Suomen, Liisa oli töissä koruliikkeessä. Nyt me ollaan täällä laiturilla. Jeeseataan toisiamme, jos joku tarvii rahaa, ruokaa tai yösijan niin se järjestyy. Me kerätään tyhjiä pulloja ja tölkkejä aina johonkin tarkotukseen. Yks kesä kerättiin rahaa sellaselle pikkukundille, joka tarvitsi fillarin. Vanha oli varastettu. Oisitpa nähny sen ilmeen kun se lopulta fillaroi sillä uudella pelillä ympäri lampeen!

Mun talkkarius pohjaa siihen, et mulla on melkein kaikkien vara-avaimet. Maksaa törkeesti, jos joutuu soittaa isännöitsijän avaan oven, mulle riittää kaunis kiitos. Tyypit luottaa mun. Tää lähti vähän vahingossa, ensin avaimen antoi yks, sit toinen ja nyt mulla on melkein kaikkien. Toisinaan mä käyn syöttämässä Anun kissaa, jos se on reissussa.

Mira on meidän ilopilleri, se keksii kaikkia tempauksia. Mut kyllähän sen silmissä on suru. Että se on onnellinen sen kämpästä tossa lähellä. Muutosta on yli vuosi, mut yhä se puhuu, kuinka sen elämän kaunein hetki oli se kun se avas oven omaan yksioön ja näki suuret ikkunat, joihin se laittoi viherkasveja amppelieihin ja ikkunalaudoille, et kuinka tärkeää on et on valoa ja lämpöä. Ja rauhaa.

Yks kesäpäivä Mira lähti tsemppaan yhtä juoksijaa, kipitti korkkareissaan hirveetä vauhtia ja huusi, että juokse, juokse. Spandexheppu pinko karkuun minkä lenkkareillaan pääsi, ihan kun Lammenneito ois houkutellessa sitä hukuttautumaan. Että me naurettiin. Kun ihmeteltiin Miran vauhtia se kerto, et oli koulussa aina poikiakin nopeempi juoksukisoissa. Se sano haikeena, et ois voinu pärjätä hyvinkin urheilussa, jos ois suuntautunut enemmän siihen eikä huonoon seuraan.

Pirren elämässä on menoa ja meininkiä. Se on ehkä 75, naisil-tahan ei ikää kysytä. Sen mies kuoli just ku yhteiset eläkevuodet oli alkamassa. Se oli aika shokki, mut kun Pirre pääsi alkujärkytyksestä meidän avulla yli, se on sen jälkeen päättänyt ottaa ilon irti elämästä. Sen poika on huolissaan ja käy nukkumassa yöt äitinsä luona.

Peku on ollut meistä kaikista pisimpään Vuosaaressa. Se oli ihan skidi kun se muutti, kuulemma jo ennen kun tänne oli edes siltaa. Se muistelee kivisotaa Sasekan montulla. Kotona sitä vähäteltiin tyyliin, et oo tarpeeks hyvä ja haista vittu et osaa mitään. Jos joskus harvoin joku meni hyvin niin kiitokseks menttiin saunaan. Mitään hyvää ei ikinä sanottu ääneen. Pari kesää sitten Peku kavereineen oli mennu kuumana päivänä Aurinkolahteen, Peku oli hypänny veteen korkeelta laiturilta ja lopulta sinne oli hyppiny jengiä vaikka kuinka paljon, kun ne oli kattonu miten hyvä meininki siel oli. Pekulle oli tärkeää kun se sai tommosen ison hyvän jutun syntymään, se muistelee sitä usein.

Timppa on taitelija, sillä oli näyttely Lähiöasemalla. Se oli rakennusmies, mut kun selkä petti se löys taidehomon. Oli nähny YouTubesta miten joku oli maalannu spraymaalilla pahvinpalasen avulla purjeveneen. Timppa oli hakenu taulujuomaa, maaleja ja kokeillu, ja siitä se sit lähti. Se on varsinainen naistenmies, oli kuulemma kolmen ja puolen vuoden aikana 24 kertaa kihloissa ja joi kaikkien rahat. Naiset sai valita sormukset, kun se ei kehdannut sanoa, että sillä oli jo taskut täynnä niitä. Tiedä sitten mikä kaikki tosta menee savolaisuuden piikkiin. Timppa on isoisä, sen pojalla on 4-vuotias laps. Ei se siitä paljon puhu, joskus kai tapaa.

Timppa ja Panu on parhaita kavereita. Jos joku käy soittaa suuta Timpalle niin Panu heittää tyypin pihalle niskapersotteella ovenpielen kautta. Ja jos joku tulee uhkaileen ketään meidän porukasta täs laiturilla, Panu on aina valmis vetään turpaan. Se on sen tapa pitää huolta.

Masa on porukan rauhallinen kaveri, tosin se kertoo, että lapsena se oli jatkuvasti nujakoimassa. Se sano, että se oppi isältään itsehillintää. Niillä oli Pirkanmaalla paja, jossa ne

teki seinäkelloja kunnes muovi valtas maailman ja halpatuo-tanto syrjäytti käsityötaiton. Isä oli Masan paras kaveri ja sen kuolema oli kova paikka. Äidistään se on sanonut vaan että se on umpihullu sadisti. Masa on tosi ylpee omasta pojastaan ja sen musahommista. Se tekee konemusaa Berliinissä, samassa studiossa kun Bowie.

Jouni on meistä vanhin, sillä riittää tarinoita esim. siitä kun lapsena ne asu Mikkelin linnassa ja sotavangit teki niille leluja ja vaatteita, kuten housut joissa oli salataskut sisäpuolella. Niillä se varasti ruokaa nälkäsille kavereille. Se sanoo päättäneensä aikoinaan Etelä-Helsingin värit, kun se oli maalaushommista. Sieltä se oli päättynyt joihinkin taidemaalariipiireihinkin. Jouni sanoo, että se on oppinut elämänsä aikana ihmistuntemusta ja et se osaa nähdä onko siellä ihmisen sisällä jotain.

Puoluepoliittisia näkemyksiäkin löytyy, mut lopulta meidän on pakko pitää toisistamme huolta, eihän tästä muuten mitään tuu. Yksillä tyypeillä on ollut aika paljon vääntöä kun toinen on lievästi sanottuna maahanmuuttokriittinen ja toinen taas on sellanen kaikkia ja kaikkea rakastava buddhalainen hippi. Ne on aina vittuilleet toisilleen, mutta pari talvea taaksepäin se buddha pelasti lumihankeen sammuneen maahanmuuttokriitikon ja vei kotiinsa lämpimään. Se ois kuollu muuten.

Tomia pitää välillä muistuttaa säännöistä, sillä meinaa mennä nää matuöhyötykset yli. Se on ite suomenruotsalainen ja sitä on kiusattu sen takia, syötetty kissanpaskaa ja piesty koulu-matkoilla. Kai sillä on jäänyt päälle hyökkäys on paras puolustus asenne. Aika hurja kaveri, oli nuorena melkein päättynyt muukalaislegioonaankin. Se ruokkii harmaaselkäistä oravaa parvekkeellaan aamuisin. Joskus se tulee olkkariin asti murkinoimaan pähkinöitä, joita Tom hakee sille Saiturin pörsissä.

Tom ja Kake ei meinaa tulla toimeen. Kake on sitä mieltä, että kaikkia pitää kunnioittaa ja heikompia auttaa, myös ulko-maalaisia. Se piti iranilaisille naisille kitaratunteja, kunnes palkkatuki loppu. Jos Kake ja Tom sattuu olemaan täällä yhtä aikaa niin ne pitää yleensä vähän etäisyyttä toisiinsa. Se on meidän sivistystä se.

Jore on asunu Vuosaaressa 50 vuotta. Se on aina ollut pohjosen jengin poikia. Se kertoo et sillon kun se muutti tänne niin pohjosen jengin tyypeillä oli moottoripyörät ja etelän jengillä autot. Etelän jengiläiset käytti huumeita ja sen takia etelän jengiä ei enää oo. Joren legendaarinen juttu kertoo siitä, kun sen kaveri otti tekarit suusta, laittoi ne tohon penkille, meni sivummalle oksentaan ja saman tien lokki kaars paikalle, nappas tekarit ja tiputti ne lampeen. Siellä ne on traktorin ja kaiken muun sinne päätyneen kaman seurassa. Onhan sinne molskah-tanut useampia tyyppejäkin. Osa vahingossa, osa tarkoituksella. Lampikaste on vanha juttu, jos hyppää lampeen saat tupakkaa ja kaljaa.

Vuosina 2019-2020 Malla Riionheimo ja Julia Hovi haastattelivat toistakymmentä ihmistä, jotka viettävät aikaansa Kangaslammen laiturilla ja Pub Cheersissä. Luottamukseen ja kunnioitukseen pohjautuvien avoimien keskustelujen tavoitteena oli saada kuuluviin tarinoita, elämäkokemuksia ja viisauksia, jotka olisivat muuten saattaneet jäädä kuulematta. Niiden kautta avautui pienistä erimielisyyksistä huolimatta toisistaan tiiviisti huolta pitävä lammen jengi, jossa kaveria ei jätetä. Jenni Bergius kirjoitti haastattelujen pohjalta oheisen puolifiktiivisen monologin, joka sai innostuneen vastaanoton Pub Cheersissä. Haastatellut olivat ilahuneita siitä, että heidän elämästään ja ajatuksistaan ollaan kiinnostuneita, ja että tarinasta välittyi keskinäinen lämpö ja huolenpito. Monologin pohjalta Antti Kujanpää kuvasi Päähenkilöt-nimisen videoteoksen, johon Juha Kujanpää sävelsi musiikin.

Tää lampi on kyllä siinä mielessä mahtava et miten paljon elämää siihen liittyy, vesisiippoja ja muita eläimiä ja kasveja. Tossa lähellä kasvaa suopursujakin, täähän on 50-luvulla ollu vaan mutainen suokosteikko, mut sit muokattu lammeksi. Vuosaari on hyvä paikka, rauhallinen. Luonto on lähellä, kotiovelta pääsee hiihtämään. Kunhan tätä ei tuhottais ja rakennettais täyteen.

Yks ilta Ilveskorven Martti tuli tähän laitsalle ja sano mulle, et eihän tässä voi edes rauhassa levätä haudassa, kun pitää olla huolissaan, mitä Vuosaaressa tapahtuu, et turmellaanko koko mesta. Sit se selitti, miten ne oli halunnu et kaikilla ois mahdollisuus omaan kotiin ja miten kaikista pitää pitää huolta. Mä sanoin et oon Martti ihan samaa mieltä. Hieno mies se Ilveskorpi. Tää puistohan on nimetty sen mukaan. Ja noista taloista on vaikka kuinka monta sen rakennuttamia.

Tärkeetä tääl on se, et me kuulutaan tähän porukkaan ja autetaan toinen toisiamme. Jos jotakuta ei näy useampaan päivään, niin me tsekataan et kaikki on kunnossa. Taannoin kävi niin et yhtä Juhania ei näkynyt pitkään aikaan, eikä löytynyt mistään. Me oltiin jo pitämässä hiljaista hetkeä, kukatkin oli ostettuna ni sit selvis et eihän se helvetti soikoon ollukaan kuollu. Onneks.

Meidän tarinoistahan irtois täyspitkiä elokuvia vaikka kuinka monta. Me ei olla mitään statisteja, vaan oman elämämme päähenkilöitä.

Mä oon viittä vaille valmis pastori. Muut käy ripittäytymässä mulle, mut pitää varoo kun osa haluaa sillä varjolla ryyppätä. Kyllä meille kaikille maistuu hapan, mut ei me olla pohjalla, ei välttämättä joka päivä juoda. Terveys on tärkeä. Meillä on aika lailla kokemuksia ja viisautta, jota kannattais kuunnella.

- Tässä pari elämänohjetta meidän jengiltä:
- Kuuntele, ennen kuin teet.
 - Kuuntele mitä toisella on sanottavana.
 - Kuuntele myös lasta.
 - Muista rakkaus, hellyys ja hyväksyntä.
 - Älä tuomitse ketään. Ongelmat lähtee siitä, että pidetään toisia eriarvoisina.
 - Auta huonovointista.
 - Hyvä elämä on jakamista.
 - Tärkeätä elämässä on perhe, terveys, tuki, yhteisöllisyys, juttelu.
 - Kaunistu on elämä, luonto, puhtaus, sudenkorento, naiminen, tunne, onnellisuus.

Ja loppuun vielä yhen meidän jengiläisen oma runo, joka tiivistää tän meidän koko rallin: Laine liplattaa. Minua janottaa. Lähdenpä tästä kuppilaan!

Katso video osoitteessa: klockrike.fi | Vuosaari 21

Koti ja juuret

"Koti on turvapaikka. Kotiin on ihana tulla kun tulee esimerkiksi matkalta."

"Koti on hyvä. Oon saanu elämäni sillain järjestykseen, että mulla on ollut monta kotia monessa paikassa ja tää viimeinen, joka ostettiin mun vaimon kanssa, ni siitä tehtiin oikea koti, siitä mä tykkään. Niin kauan kun saa asua yksin kaksin kotona ni niin kauan haluan. Mut sitten, päivä tulee jolloin ei asuta enää kotona."

"Nokista. Meitä oli siinä lapsia, naapurin perheessä oli tyttö ja poika, niillähän palkittiin se joka tuli puhtaampana kotiin, mut siis jos meillä piti ikkunaa auki niin se oli ihan nokinen se valkoinen ikkunalauta illalla. Sitä tuli niin paljon ja se valimo vastakkaisella puolella, ku se laajeni ja se piippu oli siellä. Siitä kompressorista tuli hirveä ääni mut sit ku ei enää sotakorvauksia tarvittu, se lakkas käymästä ja oli aina ihana hiljasuus. Mut Elimäenkadulla oli toisiakin valimoita, emalitehdas, kutomo ja kravatti. Sturenkadulla on se ammattikoulu, mutta vanha valimo on purettu."

"Hetä musta tuntu, kun mä tulin tänne, kun menin silloin Punakivenpuistoon ja siitä läpi, mä kävelin Lokkisaarentielle ja ajattelin heti että tää on mun paikka. Mutta sitte vielä kävin kattomassa sieltä vähän kauempaa Keski-Vuosaaresta niitä asuntoja. Näitähän ei oltu vielä rakennettu."

"Ensin mä ajattelin, et Vuosaari on todella kaukana kaikesta. Mut sit must tuntuu et mä voisin aina olla täällä. 1.1.2019 elikä uudenvuodenpäivänä mä huristelin Kalviikkiin tiikusateessa ja kävelin siihen niemen kärkeen ja mietin et mitä mä haluan ja menin sinne kärkeen ja vaikka oli talvi, ni meri oli auki. Ja mulle se laineiden loiske on siis aivan ihanaa, nautin siitä. Se tuli vastaan ja sitten joutsenet, jotka on mun lintuja. Ni silloin mä tiesin sydämessä et tää on mun juttu. Mun kotini tulee olemaan täällä. Silloin mulle ei ollu tarjottu vielä täältä asuntoa, mutta mä tiesin, että mä tuun tänne töihin. Ja aika pian päätin myös sen et voisin tulla asumaan jos saan asunnon. Et jotenkin must tuntuu et tässä oli joku ihme johdatus. Oon kotiutunut Vuosaareen. Oikein hyvä valinta. En ole katunut."

"Mun äiti on Helsingistä, hän asu Annankadulla, ja sinne mentiin enemmän äidin kanssa ku isän kanssa. Ja ne oli ihan tähtihetkiä. Mä opin Helsingin mun veljen kanssa parhaiten, kun tultiin vanhan kirkon puiston läpi Bulevardin kautta Annankadulle, se oli -55. Sit oltiin mummolla siinä ja sit ku me tultiin vähän vanhemmiksi ja saatiin vähän vapautta, niin reviiiri kasvo. Me alettiin tuntea kaupunkia. Kaivopuistonranta on ollu ihan fantastinen. Kun mä olin asunu maalla ni meri oli vähän outo käsité. Me käytiin kovasti onkimassa Tuusulanjärvellä ni me mentiin myös Kaivopuiston rantaan onkimaan. Se keskustahan ei ole vuosikymmeniin muuttunu lainkaan."

Jokaisella vuosaarelaisella on oma polkunsu Vuosaareen. Mitä koti ylipätään tarkoittaa? Koti voi olla niin Vuosaaressa kuin Helsingin Kalliossa tai vaikkapa Etelä-Aasiassa. Tai monessa paikassa sekä elämän varrella että samanaikaisesti.

Kotialbumi-projektissa sukkellettiin vuosina 2019-20 monenlaisiin tarinoin ja todellisuuksiin. Vuosaari 21:n yhteisö-taiteilijat kutsuivat itsensä vuosaarelaisien koteihin ja tutustuivat asukkaiden valokuviiin ja tarinoin. Kahvikupin tai illallisen äärellä kohdattiin asukkaita ja kuultiin kirjavia elämäntarinoita aina lapsuudenmuistoista nykypäivään.

Koti ja Juuret -Kuvat: Maaretta Riionheimo & vuosaarelaisten kotialbumit

"Mä oon ulospäin suuntautunut ja yhteiskuntaan suuntautunut, mulle tärkeää on että mä voin tulla kotiin. Kun mun mies kuoli niin oli ikävää tulla ku ei oo ketään. Mutta sitten Mikko tuli, se on tärkeä osa kotia."

"Muutettiin Laajasalosta Vuosaareen, kyllä mä silloin ajattelin, että voi asua missä vaan missä on kiva asunto. Nyt mä oon ajatellut sen niin, että en mä halua tästä lähteä. Tää on se koti."

"Kyl oli hiukan toisenlainen. Pari autoa ja ratikka jyräs talon vierestä, raitiovaunun äänet kuuluu kotiinkin. Elokvateatteri Louhi oli samassa talossa. Meitä oli pitkä rivi, päästiin kattomaan päivisin ku tuli uudet kuvat testiin. Alakoulu oli Toukolassa kallion päällä, mut se on nyt purettu."

"Asuttiin Käpylässä, ja patterit ampu. Meil oli ikkunat pimennettynä, ku piti olla öiseen aikaan ettei vihollinen nää. Ja kun ne ampu sieltä, tuli valosalamat sen verhon läpi ja mä pelkäsin hirveesti, olin äidin kaulassa ja puristin tällä viisiin ja meidän kattokruunut rupes heilumaan, seki jäi mieleen. Me molemmat huudettiin täyttä kurkkua. En muista enempää."

"Hyvin määrätietoisesti olen elämää kulkenut. Kun me Kotkasta lähetettiin ja tultiin Helsinkiin tai mun mies tuli opiskelemaan ja minä tein työtä ja elätin perheen ja sillä lailla edes autoin. Mekin oltiin hirveen köyhiä, mutta niin vaan ollaan tästä ponnisteltu. Ja Porvoon maalaiskuntaan iso talo rakennettiin ja siellä asuttiin 16 vuotta, tai mies asu enemmän ja minä asuin viikot Vuosaaressa."

"Tämmönen muisto, mikä on ollut tosi ihana, että sukulaisten kanssa kokoonnuttiin yhteen. Oli paljon porukkaa ja yhdessä laitettiin ruokaa, lapset leikki ja vanhemmat turisi. Jotenkin se yhteisöllisyys. Mä tykkään olla yksin, mutta ehdottomasti mä tarviin sen yhteisön. Se on ihana ja sitä kaippaa. Ja sit ku hävis ne omat vanhemmat, eikä sisarusten kanssa enää kokoonnuttu sinne kotiin ni sitä jäin kaipaamaan."

"En mä haluu Vuosaaresta pois, mut mä voisin asua missä vaan Vuosaaressa. Kun mä meen ulos, niin heti löytyy jonkun kanssa juteltavaa. Tytär yritti saada pohjoseen, nyt mä voisin sinne lähteä, jos se sinne jää kokonaan. Kyl tää kuitenkin tää Vuosaari on Vuosaari. Koti on siel mis mä aina oon. Kyl mä täällä voin muuttaa toiseenkin taloon."

"Mä oon syntynyt Hämeenlinnassa, ja me muutettiin vuonna -49 Vallisaareen. Perheessä isä, äiti ja 2 vuotta vanhempi sisar. Kun me muutettiin Vallisaareen, mä olin 5- vuotias. Muutosta mä en periaatteessa muista mitään, mutta sihtän oli tämä meidän yksi näytelmä siellä. Odotettiin laavaa tulevaksi hakemaan kylmällä, istuin maitotonkan päällä siinä Eteläsatamassa. Isä istuu vieressä ja polttaa piippua. Minä ja isä."

"Meillä oli aina perjantaisin niin, että me kaikki lapset (naapurit ja sukulaiset) kerättiin meidän kaikista kodeista jotain ruokaa: riisikuppi, yksi kananmuna, jne.. Ja sitten joku aikuinen laittoi meille ruokaa ja me syötiin aina metsässä. Me tehtiin metsään maahan uuni. Me syötiin, leikittiin, pidettiin hauskaa, mentiin lampeen uimaan, me tehtiin banaanipuusta lautaset kaikille ja istuttiin yhdessä syömään."

Siirtymäriitit

Vuosaari on ollut jo vuosia suurten mullistusten kynnyksellä. Vanhaa puretaan, olemassa olevaa kunnostetaan ja uutta rakennetaan. Tulevaisuuden vuosaarelaisiksi synnyttään ja kasvatetaan, mutta myös muutetaan ja ryhdytään. Vuosaari 21 -hanke on tutkinut maiseman muuttumista ja siirtymien mukanaan tuomia muutoksia taidelähtöisesti yhdessä vuosaarelaiten kanssa monin eri keinoin viimeisten kuuden vuoden aikana.

Yksi tämän hetken näkyvimpiä murroskohtia Vuosaaren keskustassa on Vuosaaren uusi lukio. Lukion tontti sijaitsee Vuosaaren urheiluhallin ja metroaseman välissä. Alussa se oli pieni alue, jossa kasvoi koivuja, leppiä ja ruohoa, ja sen maa kuhisi elämää. Juuri ennen kaivinkoneita, toukokuussa 2019, paikallisten aktiivien toimesta tontilta pelastettiin kaksi puun tainta, jotka odottavat vuosaarelaisessa puutarhassa paluuta kotikonnuille uuden lukion valmistuttua.

Toukokuun lopulla kaivinkoneet saapuivat laittamaan aluelleen uuden lukion. Tontille kohosi vuosien 2019–2021 aikana kaupungin ensimmäinen elinkaarimallia toteuttava lukiorakennus. Paikallisaktiivit dokumentoivat koko rakennusprosessin. Vanhalle tontille ja sen eliölajeille osoitettiin taiteen keinoin kunnioitusta ja toivottiin samalla uusi lukio lämpimästi tervetulleeksi.

Aukeaman kuvat: Kari Mod, Kastehelmi Korpijaakko, KOKIMO

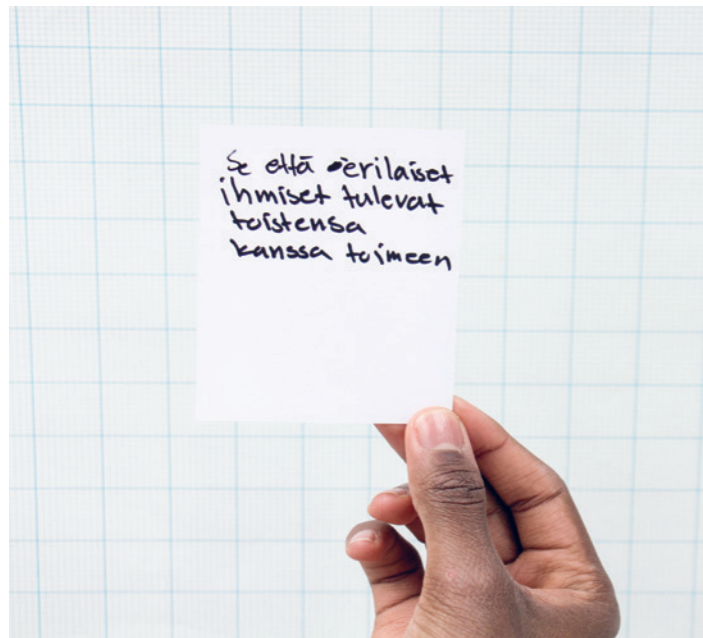
Samaan aikaan vuonna 1976 rakennetussa Vuosaaren vanhassa lukiossa valmistauduttiin lähtöön. Elokuussa vuonna 2021 Vuosaarentie 7:ssä sijainneesta vanhasta koulurakennuksesta siirryttiin uuteen lukioon.

Mitä tapahtuu vanhoille tiloille kun ne jäävät tyhjiksi? Tätä tutkimme yhdessä taiteilijaryhmä KOKIMON kanssa. Lokakuussa 2021 Vuosaaren vanhan lukion valtaa esityksellinen, moniaistinen installaatio *Vyöhyke V*, joka inspiroituu vuosaarelaisilta kerätyistä materiaaleista. *Vyöhyke V* on sisäinen spektaakkelin mielen näyttämöille, matka menneeseen, olevaan ja tulevaan, erilaisiin elämiin ja todellisuuksiin.

Seinät on kaadettava ja ihmisten on päästävä itse tekemään teatteria!

Näin ajatteli brasilialainen Augusto Boal uskoen, että maailmasta tulee oikeudenmukaisempi, jos ihmiset saavat osallistua taiteen tekemiseen. Hänelle katsomo ja näyttämö olivat yksi dialogisuutta tavoitteleva tila, missä ei ollut valtahierarkioita eikä seiniä vaan ihmiset tavoittelivat yhdessä muutosta, joka merkitsi kaikille parempaa elämää. Teatterin tavoin valokuvaus toimi Boalin mielestä vallankumouksellisenä aseena edellyttäen, että kamerat annettiin ihmisille ja he saivat itse ottaa kuvia kotikaduistaan yhteisen keskustelun pohjaksi.

Augusto Boal oli yksi yhteisötaiteen pioneereista, kun hän viisikymmentä vuotta sitten kehitti erilaisia yhteisöteatterin muotoja, jotka perustuivat ihmisissä syntyvän tiedon jakamiseen taiteen keinoin. Perinteiseen teatteriin nähden taidekäsitys oli vallankumouksellinen, sillä se merkitsi yleisölle mahdollisuutta osallistua teatterin tekemiseen ja vastavuo-roisesti näyttelijät saivat olla myös katsojia. Tämä merkitsi dialogisuutta - taiteilijoiden ja osallistujien tasavertaista suhdetta taiteen tekijöinä ja kokijoina.

Yhteisötaide syntyy taiteilijoiden ja osallistujien tavoittellessa yhteisiä päämääriä. Taiteen avulla he

etsivät uusia näkemyksiä yhteiskuntaan ja luovan prosessin aikana syntyvä tieto perustuu aina osallistujien omakohtaisiin kokemuksiin heidän todellisuudestaan. Kun ihmisten onnen hetket, menetykset ja ääretön kaipuu saavat konkreettisen muotonsa taiteessa, tarkoittaa se tunteiden muuttumista tarinoiksi, joita kukaan toinen ei pysty kertomaan. Tarinat kiinnittyvät toisten tarinoihin, jolloin yhteinen maailmankuva rakentuu kaikki mukaansa sisällyttäväksi ja moninaiseksi lisäten ymmärrystä yhteisestä todellisuudesta. Olennaista on yhdessä tekeminen. Sen lopputuloksena käsin kosketeltava taideteos tai katseiden kohteeksi asettuva esitys on jälki, joka todistaa ihmisten kohtaamisista ja yhteydestä, joka yhteisötaiteessa juuri ymmärretään taiteeksi.

Taiteen kokemiseen ja tekemiseen osallistuminen lisää tutkitusti ihmisten hyvinvointia ja terveyttä. Taide tuottaa mielihyvää, tarjoaa tunteille purkautumiskeinoja, tekee ihmisen itsensä näkyväksi, vaikuttaa yhteiskunnallisesti ja muuttaa vallitsevia olosuhteita paremmiksi. Taiteella on siis yhteys hyvään elämään. Mutta mitä on hyvä elämä? Kysymys liittyy etiikkaan ja etsii vastausta siihen, millainen inhimillinen elämä on hyvää. Koska yhtä totuutta ei ole vaan hyvä elämä näyttäytyy jokaiselle hieman erilaisena, tarjoaa yhteisötaide mahdollisuuden koota tietoa eri näkökulmista ja sen jälkeen lisätä ihmisten tietoisuutta toistensa käsityksistä. Vuosaarelaiset kertoivat hyvän elämän merkitsevän, että erilaiset ihmiset tulevat toistensa kanssa toimeen. Saa olla terve mukavassa ympäristössä ja seurassa. Vapaus. Leikkiminen ja kaverit. Rakkaus. Koiran kanssa oleminen. Karkkia. Hyvä elämä on olla sinut itsensä ja muiden kanssa. Yhdessä muiden kanssa. Vapaus, terveys ja ystävät.

Augusto Boal uskoi, että annetut ja vallassa olevat käsitykset kahlitsevat ihmistä, mutta taide on mitä parhain keino kumoamaan niitä. Ehkä teatteri ei ole vallankumouksellista itsessään; mutta epäilemättä kyse on vallankumouksen harjoittelusta! hän kirjoittaa. Kun yhteisötaiteessa yritetään ratkaista mitä on hyvä elämä, käsitykset syntyvät moninaisuutta arvostavan yhdessä tekemisen kehyksessä, missä jokaisen vastaus on yhtä arvokas ja asettuu osaksi meidän yhteistä maailmankuvaamme.

Liisa Södertlund

Kirjoittaja on Vuosaari 21 -kollektiivin taiteilija, joka viimeistelee taiteen tohtorin väitöskirjaansa osallistavasta valokuvauksesta Aalto-yliopistossa.

Se että kokonaisuudessa on tasapaino

KUNNON KAVERITÄ

1. HUUMORI
2. TERVEYS
3. MUSIIKKI/RUNOUS

HYVÄ ELÄMÄ ON OLLAVAPAA

MAHOOLLISUUKSIA ROSKATTO MUUS UNELMAT

Hyvä elämä on pieniä ilon ja onnismuseen hetkiä, ystäviä, iloa. Pieniä, tarpeita, juttuja.

Musiikkia, iloisia ihmisiä, vapautta, luontoa, hyviä unia!

Sielunrauha

Hyvä elämä on tavallista elämää ja välillä on hauskaa

Hyvässä elämässä voi harrastaa ja on hyvä perhe.

Hyvä elämä on olla sinut itsensä ja muiden kanssa.

Perhe, kaverit, Pelit, Harrastus, Harry Potter, Ruokaa.

HYVÄ ELÄMÄ ON YHTEYTTÄ OMAAN ITSEEN, LÄHEISIIN JA ELÄMÄÄN. (YHTEISÖÖN) ♥

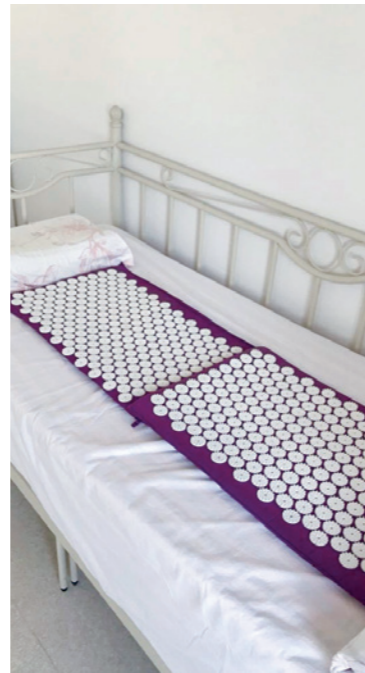
MAKEAA ARKEA!

MONIPUOLINEN ELÄMÄ

HYVÄ ELÄMÄ ON...
...PENA IHANASSA, KAVIASSA, LUONNON-LÄHEISYSSÄ, MOBELIÖSSÄ, MONIKULTTUURESSA ROSKASSA

Se että erilaiset ihmiset tulevat toistensa kanssa toimeen

- HYVÄ ELÄMÄ
- JAKSAN KÄVELLÄ
 - JAKSAN NAURAA
 - LÖYDÄN HYVÄN KIRJAN, JOSSA ON YKSI UUSI SANA
 - MUTAN YSTÄVÄÄ
 - HUOMAAAN & LÄMÄN JÄTEVÄN VAIKKA JONKUN KOKO DALIAN PÄÄTTYVÄN
 - KEVÄÄN KUKKASET

Uusi arki

Mitä on hyvä elämä silloin kun uusi ja tuntematon muuttaa tutun toiseksi?

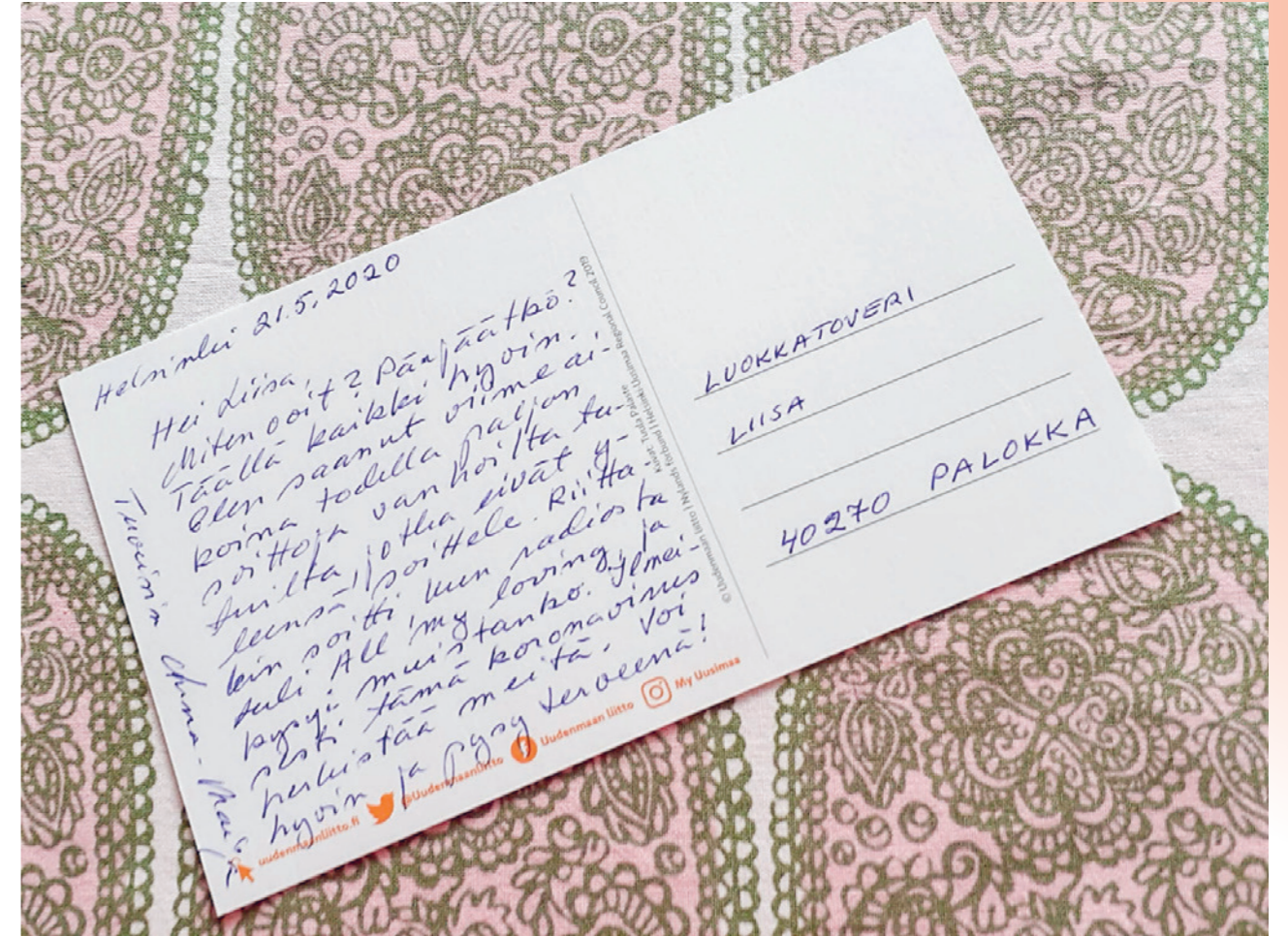
Kevään ja kesän 2020 aikana Vuosaari 21 -projektin toiminta muuttui fyysisistä kohtaamisista etätyöskentelyksi. Uusi arki merkitsi uusien yhteydenpitotapojen opettelua. Valokuvan rooli kommunikaatiossa vahvistui ja sai uudenlaista painokkuutta.

Vuosaari 21-virtuaalityöpajoissa osallistujat saivat lyhyitä kirjoitus- ja valokuvausharjoitteita videopalvelu Zoomin välityksellä. Halu olla yhteydessä toisiin oli teknisistä haasteista huolimatta koskettavaa, ja kohtaamisten tunnelma lämmin. Työskentelyn tavoitteena oli pohtia valokuvien kautta yhdessä sitä, millaisina kysymykset hyvästä elämästä, kodista ja arjesta näyttäytyvät poikkeustilan aikana.

Osallistujat tutkivat omaa arkiympäristöään ja siinä tapahtuvia toimia, mennyttä ja tulevaa kukin tahoillaan. Tapaamisissa valokuvat toimivat siltoina arjen jakamisessa toisten kanssa, yhteenkuuluvuuden rakentajina. Samalla valokuvat tekivät näkyväksi näkökulmien ja elämässä kulkemisen tapojen rikkaan rihmaston.

Työskentelyyn liittyviä valokuvia on ollut esillä Uusi arki -näyttelyssä Kauppakeskus Columbusissa sekä Vuosaaren Lähiöasemalla vuosien 2020-2021 aikana.

Valitse yksi kuva kuva-albumeistasi, jossa on sinulle tärkeä henkilö. Kirjoita henkilölle lyhyt viesti kirjepaperille tai postikorttiin. Mitä terveisiä haluat hänelle kertoa tästä hetkestä ja ajasta? Valokuvaa teksti.

Uusi arki -valokuvat:
 Juhani Greinert, Kari Mod,
 Tuija Mod, Matti Pöhö,
 Arja Sääksmäki sekä Anna-Maija,
 Hannu, Leo, Mikko, Raija,
 Sarita ja Tarja

Vuosaaren ystäväkirja

Jos vuosaari olisi väri, se olisi...
Sininen, taivaansininen, punainen, keltainen, vihreä, syvästi vihreän sinertävä, siniharmaa, valkoinen, graniitin harmaa, kaarnanruskea, pinkki, turkoosi, ruskea, kirjava, oranssi, laventelinsininen, syyaani, tiilenpunainen, musta

Lempipaikkani Vuosaaresta:
Aurinkolahti, Uutela, metsäpolut, Mustavuori, Skatanniemen kalliot, Rastilan metsät ja Kallahden ranta, mäntymetsiköt, merenranta, kalliainen niemenkärki, rantaraitti, Rantakiventie ja Ramsinniemen seutu, Lilla Kallvik, Sjököllä, Ison Kallahden puisto, Vuosaaren kartano, Kangaslampi, Ilveskorven puisto, Villa Ullas, Pohjoisen ostari, Särkkäniemi ja Broändan puisto, Vuotalo, uimahalli, urheilutalo, kirjasto, nuorisotalo, Columbus, Gabrotalo ja Teatteri Ihme, metsä, koti, kaverin mökki, lempipaikkoja on liian monta

Ensimmäinen muistoni Vuosaaresta:
Metsät ja meri, mummi, luontopolut, tuuli, hiljaisuus ja linnut, Lohikäärme puisto, Mustakivenpuisto, seikkailut Mustavuorella, lapsuuden uimaretket Kallvikiin, kaunis luonto, kuraiset kadut, mänty, joka näkyi kolmannen kerroksen ikkunasta, hiekkakuopat Columbuksen paikalla, meren tuoksu ja ihmisten avoimuus, uimahalli 1970-luvulta ja sieltä saatava rahkapiirakka, ensimmäinen vierailu anopin luona, 1966 Mustasaaren puutarhapalstat, metroaseman avautuminen – keskusta olikin vain 19 minuutin päässä, paljon metsää ja mutainen vanha tie, rauhallinen ja vihreä kaupunginosa, pieni yksiö vanhassa Vuosaaresta,

bussi 78, jolla pääsin kaikkialle minne tarvitsikin, 1957 kun muutin Vuosaaren kartanoon asumaan, kun Purjetielle nousi oma koti

Unelmieni Vuosaari olisi:
Rauhallinen, puhdas, avara, paljon luontoa ja metsiä ja merta, lämmin, mukava, viihtyisä, innostunut, siisti, yhteisöllinen, avara, aurinkoinen, avoin, luonnonläheinen, luotettava ja luova, ystävällinen luonnon ja kaupungin sikermä, saasteeton, kesäinen, puistomainen, enemmän kauppakeskuksia, täysi merikapteeni, tehty karkista, siellä olisi Disneyland, täällä olisi Transformers, huvipuisto, unelma, nykyisen kaltainen: avoin, turvallinen, monikulttuurinen, luonto läsnä

Painajaisteni Vuosaari olisi:
Kaatopaikka, pelkkää asfalttia, ilman metroa, synkkä ja turvaton, pelottava, rauhaton, likainen ja ahdas, puuton, kuollut, syrjäytynyt, toivoton, ahdas, harmaa, ankea, likainen, jos metsät ja rannat tuhoataan rakentamalla, suvaitsematon, väkivaltainen, Rinkeby, halloween-kauhutalo, synkkänä sateisena iltana

Kun kävelen kotiin, pistän yleensä ympäristössä merkille:
Kukat, kasvillisuuden, siisteyden, vihreyden, vuodenajat, luonnon ja eläimet, linnut ja meren, koirat, ihmisten hymyt, valon, ihmiset & värin, tunnelmat, tuoksut ja äänet, sotkuisuuden, rakentamisen, metron, Cirrus-tornin, Columbuksen, keskustan sekasotkun (rakentaminen kesken), ruuhkan, Aurinkolahden rannan

Jos pitäisi kuvata Vuosaarta yhdellä sanalla, se olisi:
Viihtyisä, vilkas, vihreä, värikäs, puistomainen, monikulttuurinen, monipuolinen, mahdollisuus, kansainvälinen, kaunis, erilainen, kiva, aktiivinen, merellinen, rauhallinen, sopivan ihana, rakas, metsäkaupunki, pikkukaupunki, turvasatama, pakopaikka, hyvä, koti, huonona päivänä: roskat, hyvänä päivänä: männyt, koivut, linnut, koirat, jänikset

Vuosaareni on/ Terveiseni Vuosaaresta:
Ihana kesämeistä, monipuolinen ja monikasvoinen asuinympäristö, kaunis, hyvä, karhea, uusi, rauhallinen, kiva, kaunis, erikoinen, villi ja vapaa, luonnonläheinen (vielä), riittävästi jo rakennettu, aurinkoinen, merenvälkeinen, Vuosaari on eläväinen kehto kaikille, Vuosaari on paras paikka, täällä on koti ja täällä on kaikki, tulkkaa kylään niin yllätytte!

Terveiseni toiselle vuosaarelaiselle:
Helli, hymyile, halaa, olet ystävä, välittäkää toisistanne, eletään ympäristöä kunnioittaen ja yhteisöstä iloiten, moikataan kun tavataan, siisteyttä, älkää roskatko, muista arvostaa kotikulmiasi, nauttikaa merestä ja Vuosaaren luonnosta, pidetään huolta Vuosaaren vanhuksista, merellisyydestä, luontoalueista ja suvaitsevaisuudesta, olen viihtynyt Vuosaaresta suurimman osan elämästäni, toivottavasti sinäkin, Hesarille ja kaupunkitutkijoille ei kerrota, miten hauskaa on asua Itä-Helsingissä, luovuus ja levollisuus ovat ihanan arjen avaimet, kun vaan oltais hetki tässä

Tekijät & kiitokset

Klockriketeatern: Carl Alm, Eeva Bergroth, Dan Henriksson, Sebastian Hornborg, Julia Hovi, Niko Mattila, Ida Rosenblad

KOM-teatteri: Jenni Bergius, Lauri Maijala, Rosa-Maria Perä, Maaretta Riionheimo, Ada Sallinen

Valokuvataiteen museo: Kastehelmi Korpijaakko, Jaakko Laasanen, Erja Salo, Noora Sandgren, Liisa Söderlund

Vuosaari 21 -projektin päätuottaja: Julia Hovi

Yhteisötaiteellinen kenttätyö & konsepti: Jenni Bergius, Julia Hovi, Kastehelmi Korpijaakko, Liisa Söderlund, Maaretta Riionheimo, Noora Sandgren, Rosa-Maria Perä

Pohjamateriaali & yhteistyö: Vuosaaren asukkaat

Graafikko: Nils Krogell **Logo:** Anna Neva

Julkaisun toimitus: Eeva Bergroth, Ida Rosenblad, Julia Hovi

Vuosaari 21 -julkaisun valokuvat: Juhani Greinert, Tiina Hyvönen, Kari Mod, Tuija Mod, Matti Pöhö, Arja Sääksmäki, Anna-Maija, Hannu, Leo, Mikko, Raija, Sarita, Tarja, Kastehelmi Korpijaakko, Eralp Kahiaoglu, Raisa Kilpeläinen

Kiitos / tack / thank you Laura Pokela, Eero Tikkanen, João Luis Lopes, Antti Kujanpää, Juha Kujanpää, Kaisa Siirala, Natalia Castrillón, Anna Lehtonen, Sibiry Konate, Verna Laine, KOKIMO (Jani Hietanen, Raisa Kilpeläinen, Viljami Lehtonen, Anna Murtola, Veera-Maija Murtola, Anna Pöllänen), Nina Melasniemi

Lämpimät kiitokset myös vuosien varrella yhteistyössä toimineille / A warm thank you to our collaborators throughout the years
African care, Aurinkolahden peruskoulu, Aurinkolahden Martat, Aurinkobaletti, Asunto Oy Säästömasto, Asukastalo Albatrossi, Asukastalo Kulkuri, Cafe Monami, Cheers, Discantus kuoro, FINN MAMU, Heteniityn kenttä, Helsingin Kaupunkiympäristön toimiala, HNNKY Soma SOppi, Kallahden nuorisotalo, Kangaslammien jengi, Kahvila Pokkari, Kauppakeskus Columbus, Leikkipuisto Haruspuisto, Meri-Rastilan naapurustopiiri, Meri-Vuosaaren työttömät, Musiikkikoulu Vuomu, Nuorisotalo Merirasti, Pohjoisen Vuosaaren toimijaverkosto, Puistopolun peruskoulu, Teatteri IHME, Visit Vuosaari, Vuoniityn peruskoulu, Vuosaaren Eläkkeensaajat, Vuosaaren lukio, Vuosaaren lähiöasema, Vuosaaren kukkapuotiikki, Vuosaaren martat, Vuosaaren urheilukalastajat, Vuosaari-Seura & Sjököllan torppa, Vuotalo, Vuosaaren yhdyskuntatyö sekä kaikki yksittäiset vuosaarelaiset, joita olemme kohdanneet.

Vuosaaren Ystäväkirja on seikkaillut mukana matkassa jo vuodesta 2017, ja sadat 5–85 -vuotiaat vuosaarelaiset ovat kirjoittaneet siihen näkemyksiään ja ajatuksiaan kotikaupunginosastaan. Oman ystäväkirjasivun on voinut täyttää mm. Columbuksen kauppakeskuksen näyttelyssä, Elojuhliissa ja Vuotalossa. Vastauksia ovat säilyttäneet niin ilo ja huumori kuin huoli luonnosta ja ympäristöstä. Menneisyys ja nykyisyys kietoutuvat kiehtovasti yhteen. Monilla on muistoja Vuosaaresta vuosikymmenten takaa.

Kokosimme yhteen muutamia vastauksia, jotka kuvastavat hyvin Vuosaaren monipuolisuutta ja monimuotoisuutta, ja paikallisten syvää kiintymystä omaa kotipaikkaansa kohtaan.

VUOSAARI

21

NORDSJÖ

Hyvän elämän jäljillä Vuosaari 21 -syysfestivaali

SYKSYLLÄ 2021

15.8.2021

Avajaiset – **Tanssii puiden kanssa**
Lokkisaarenpuisto, Vuosaari

1.10.2021

Päähenkilöt -videoteoksen ensi-ilta
Vuotalo, Mosaiikkitori 2, Vuosaari

11.10.–31.10.2021

Vyöhyke V | Zon V | Tsooni V | Зона В | Aagga V | V تقطن م
Vuosaaren vanha lukio, Vuosaarentie 7, Vuosaari

21.11.2021

Kangaslammen rannat -kuoroteoksen kantaesitys
Pohjoisen Vuosaaren Valojuhlat
Kangaslampi, Mustalahdentie 5, Vuosaari

Lisätietoja: klockrike.fi